

КОН НАУМ ВЕСЛИЕВСКИ-ОВЧАРОТ

- На родот свој да му се поклоним
и со душа и тело сред одот на таа вистина,
— А денес за тебе тој тоа да го чини седонинјо
зошто си негов дел што не знае да се отуѓи
да се смири, воздржи.
— Утеха како цел без ропство
не да се бара, со свои чекори траг
да се остави — да трае,
— Можност и само таква
единствена беше и ја оствари
сред немоќни затворски лаги
келиско студенило, но не и да те скроти.
— Време, беше време но не на чекање
и рече, Македонијо! Јас сум тука
знам, потребен сум ти, Доваѓам!
— Единствено и само за неа
за вистината, Земјо!
на распаке оставена, разнесена, до кога!
од време и за себе таква.
— Семејна рожба како дар на предци
и со нивниот видик задоен-издигнат
но никогаш окован-беден.
— Лесен од по патеки заситени со скелети
на сите твои Земјо!
што не сакаат туѓост нечија
да те води, има.
— И што повеќе, еден е живот
на ова тло да не биде она што беше,
— Еден е живот, Македонијо!
сред денови од солзи, денови од болки
кај да е — каков да е,
— Во вистината Ти Земјо!
само за тебе се упатил чела
до орловски гнезда, спомени
како могила на бесмртност,
— Слободен од, глас-поглед
за родот што не сокрил, што ќе создал
за да не има со возвраќање што обврзува,
— Како потекло и припадност
како се наше воскресение
и по смрта што не е тоа
како стварност што не постои
за нас што и веруваме на вистината
како моќ што се бара, постои.
— И, само таа, вистината
знае кој може да ја допри
да ја има, вистината наречена-Македонија!
исконска-стара-непокорна,
и само за нас на нејзиното тло
средба со Делчев, Нетров, Сандански.....
средба со Мирче, Страшо, Стив, Мите.....
средба со тебе-Овчарот! како
— Од низ пеколот
до изгревот на деняв што се буди,
— Во бесмртност со светост своја
за ден нов да се роди,
— Чекање, Македонијо! што е тоа,
освен зло за зло што го имаш
— А робот дали постојано мртов
и нема да биде, глас и ќе се дигне,

Редица демони по непознатото ќе се упатат
за да сфатат дека е безцелен живот,
— Од денес за бесконечно да трае
без да се мени, разотуѓи,
— Ти мајко, жено во црн повез, Ти Македонијо!
— Ти гробнице на овие души што те следат,
Остануваш за секогаш во нивниот спомен
како вечен непокор што се буди.
На родот свој да муж се поклоним
и со душа и тело сред одот на таа вистина,
А денес за тебе — Овчарот!
тој тоа да го чини,
зошто си негов дел, што не знае да се отуѓи
да се смири, воздржи.

Сребре Јовановски/Јанковец-87.

4. VII - Златарчи

вистина, дистрибуен сум ти, дистрибуен сум ти,
Кинотвато и само за нив
за вистината, Зеујо!
на респект обтавона, разнесена, до кога!
од време и за себе таква,
Семејна релација како дар на прелик
и со нивниот видни замисел-медиумат
но никогаш окован-боден,
Десни од во патени заситени со емоции
на што твои Зеујо!
што не самат тугот нелија
да те води, нив.
и што човека, еден е живот
на ова тло да не биде она што беше,
Еден е живот, Македонијо!
сред денски од сонци, денски од сонци
кај да е — како да е
Во вистината Зеујо!
само за тебе се упатил чедат
до орловски гназда, спомени
како војна на бесирност,
Слободен од, глас-поглед
за родот што не сеири, што ќе создад
за да не има со иззраката што обарува,
Како поткило и припадност
како се ние воскресение
и го сирта што не е тоа
што оттарност што не постои
за нас што и негувано на вистината
нако нив што се бара, постои.
и само таа, вистината
знае кој може да ја допри
да ја ние, вистината наречена-Македонија!
исконна-отара-непокорна,
и само за нас на нејзините тло
средба со Давид, Петров, Саидански.....
средба со Мирче, Страво, Давид, Мито.....
средба со тебе-Овчарот! како
Од ние неколот
да изгрелот на денот што се буди,
Во бесирност со светот своја
за ден нов да се роди,
Чекане, Македонијо! што е тоа,
ослеј ние за виста што е тоа,
А работ нани постојано пртов
и нема да биде, глас и ќе се дигне,